

గొంట్ పెంకటమిగా నాడు, పి. యె.

విన్నతో విధిలోనికి వెళ్లడమనేది, అది నం కొనితెచ్చుకోవడం అన్నమాట. మనిషి తిన్నటివాడు కాదు. ఇంటికప్పుమీద బెడ్డవేసి, విపాకరకం! ఎక్కడికి వెళ్లినా కుక్కజట్టిలు తెస్తూవుంటాడు. వాటిలో ప్రంజే గొప్ప లోపం యేమిటి అంటే, ప్రపంచంలో యెవరూ తనవంటి కుక్కబుద్ధి కలవాళ్లు కారని. 'వీళ్ల కీమాత్రం విచేకం లేదేమి చెప్పా?' అనుకుంటాడు. కాని పాపం వాటికి మనసులో మాత్రం యెట్టి వ్యర్థంలేదు— తల్చుకోకుండానే తవ్వాయిలో పడతాడు.

విన్నన్న, నేనూ కలిగి. ఒకనాడు కాళ్ళ క్లబ్బుకి వెళ్లడం తలపించింది. ఊళ్ళకల్లా అయ్యగొట్టబ్బు చాలా పెరువెట్టిది; చాలా పెద్దది కూడాను. ఎప్పుడూ అక్కడ జనం క్రీక్కిరిసి ఉంటారు. వచ్చినవాళ్లకి ఫలహారాలు వడ్డించిందికి చాలామంది చౌకర్లు, చాక్లర్లు ఉన్నారు. క్లబ్బులో బెంచీలు, బల్లలు, సుద్రంగా ఉండి, వచ్చేవాడు కూర్చుండుకు మంచి సదుపాయంగా ఉంటాయి.

మాక్కిర్లకి పరిచయం లేకట్లు, విన్నన్న, నేనూ చెరొక బెంచీమీద కూర్చున్నాం. నాకు కావలసిన ఫలహారపు డిరుసులు నేను తెచ్చించుకున్నాను. విన్నన్న స్వానంమట్టుకు

టికెట్ మీదలేదు. ఏదో ఆలోచిస్తూ న్నాడు. ఇంతలో క్లబ్బుకు రైవ్వాకాకు రైవసు సమీపించి, "అయ్యో, మీకు వాలి?" అని అడిగాడు. వెంటనే విన్నన్న కుర్చువాడివైపు "నల్లుబిల్లి, బిట, వేడినీళ్లు, ముగిలి కావాలి" అన్నాడు. ఆకుర్చువాడు మెలిక్కిజచ్చి చూచి, పిమ్మట కొంచెం తో "ఇది ఉపరాలపాపు కాదు; కాళ్ళ తలు" అని తీవ్రంగా పలికి, విన్నన్న చురచుర చూడడం ప్రారంభించాడు.

విన్నన్న డిరునవ్వుతో, "అయితే అయ్యా, ఏంకావాలని యెందుకు నన్నడిగా కాళ్ళక్లబ్బులోకివచ్చేవాళ్లెవరై నాయెందుకు రనుకున్నావు? ఆమాత్రం ఊహించ లేకుంటే యేలాను? ...నీకాళ్ళ, యిడ్లీ, ను తీసుకురావడం మాని, ఏంకావలని అడ మెందుకు?" అన్నాడు.

ఆకుర్చువాడు యేమీ అనకుండా మొగం చిట్టించుకొని లోపలికి పోయి కా యిడ్లీ తెచ్చి విన్నన్నయెదుట ఉంచాడు. అంతట విన్నన్న మెల్లగా "మాడూ, అబ్బ

సమానము]

కుక్క జట్టి

మీద యేమి చేస్తావున్నా, కొంచెం ముచ్చటగానీ పుగలుగు ప్రహించాలి. నీవేదీ, కాళ్ళకల్లాకు నచ్చిన వాడు నీకొనడానికి రావడం? పాంకోర్లు మంచి వాడుకుకామా అని అడగడం కద? నువ్వుకొట్టు పెట్టుకుంటే, నాడుకాణా నచ్చేవాడు చుట్టలకోసం వచ్చేవసుకుం గాకాని, గుడ్డం బేరమాడిందికి వచ్చేవని అనుకుంటే? ఏమంటావు, నిజమేనా?" అన్నాడు.

ఆకుర్చువాడికి అపరిమితమైన కోపం వచ్చింది; కాని యేమీ బదులుచెప్పక, లోపల వెళ్ళిపోయాడు. విన్నన్న మాటలకు నాకు వ్యసనం వచ్చింది. కాని నవ్వు సమానంగా ఉంచుకున్నాను.

విన్నన్న సమీపంగా ఆ బెంచీమీదనే కూర్చుంటే ఒక వైదీకపు బ్రాహ్మణుడు యిడ్లీ వుంచుకొని, పచ్చడి మారడిగి, తొంపరగా వున్నాడు. తనమాత్రం వానిని ఏదా ది, విన్నన్న, "ఏమండీ అయ్యో, ఇటు వాడండీ...అయిడ్లీలో నంచుకుందుకు వేసిన వచ్చిలో తలవెప్పుకలు కాని, కరుదూపం కాని, యిటువంటివి యేవైనా పడివున్నా న్నా?" అని ప్రశ్నించాడు.

వైదీకతన యిడ్లీనముక్క అనవ్వాం తోనే పడవేసి, ఆ బ్రాహ్మణుడు "అబ్బే, యేం గ్రహచారం! వెండుకలు పడ్డాయటండీ, నేను నివెట్టలేదు." అంటూ, ఫలహారం విడిచి తనవూపు పుటే విన్నన్న, "అదికాదండీ నేనన్నది. వెండుకలు పడ్డాయి అని నేచెప్ప

లేదు. ఒకవేళ మీరు తిన్న వచ్చిలో అట్టివి పడివుంటే నాకు వచ్చినన్నాను. అంతే కాని—" అంటూ తనయిడ్లీ మెల్లగా తిను ప్రారంభించాడు.

ఆకుర్చువాడు మాటలకొకటితో వెళ్లి అవై దీక బ్రాహ్మణుడు యేంచెప్పాడోకాని, అయ్యరు గుండాను నర్దుకుంటూ వచ్చి విన్నన్నతో, "ఏమండీ నామీ, యిడ్లీ పచ్చడిలో తలవెండు కలున్నవని చెప్తిరటనే? నీ చూపండిమీ! పాపం ఆయన యిడ్లీభావం చెయ్యకుండానే 'వెళ్ళిపోయినా'! ఇది ఏంకా భాగపుందా?" అని గద్దించడం ప్రారంభించాడు.

అయ్యరువేపు తిరిగి విన్నన్న, "నేనట్లా యేమీ అనలేదు" అన్నాడు.

"అనలేదా? మరి మీరిన్నట్లు ఆ బ్రా హ్మణుడు చెప్పాడే?"

"నేనన్నది యేమిటంటే, ఆయన తింటూ వున్న పచ్చడిలో వెండుకలు, కరుదూపం, యిత్యాది సామగ్రి యేవైనా ప్రమాదప ణాత్మూ ఒకవేళ పడివున్నట్లయితే, నాకు తెలి యజేయవలసిందని ప్రార్థించారు." అని విన్నన్న సమాధానం చెప్పాడు.

"అట్లా అనడం మీకు న్యాయంగా వుందా?"

"అదికాదండీ, అయ్యోగారూ, పచ్చడి వంటి పదార్థంలో సాధారణంగా మా స్వగృ హాల్లోకూడా యేం జరగడం సహజం అంటే, అవవాళ్లు చిక్కుతీసుకున్న తలవెండుకలు, మొదలైనవి మిశ్రమం అవుతూ వుంటాయి.

సుతస్మృతి

శ్రీ కవచంకరకావ్య గారు [నాహితీ నమితి]

అంతః పరమేశ్వర కావ్య
స్వచ్ఛందతల దీపికోజ్జ్వల
సమగ్రములోన జొచ్చితి
నఖని నెనువెంటన్.
భిత్తికలవై పటము లొప్పెను
క్రియనువృత్తిరకమలచాలిత
మాలికాంకిత వివిధరూప
ద్యుతి వితానముతో.

నాగిలింక నాశకిము
గగురువా టాండా.
హర్ష నశమున జాలువారిన
నశ్రు బిందువు, లాక్షణమున
చాలకృష్ణుడై క్రోడగతుడగు
భంగి గనిపించె.
అంత జ్ఞప్తి వచ్చె పూర్వం
బస్తమించిన నాకుమారుడు,
ఉష్ణ బాష్పకణప్రవాహం
బరలె కనదోయి.

హృదయదాహము కేగుచున్నను
ఎట్టెటో దిగమ్రొగి, అయ్యెడ
సరభనమ్ముగ ముద్దులాడితి
నఖని తనుజాతున్.

అయ్యె కొడుకా, నీవు దివమున
కరుగువేళను నాయెడంచును
రవులు కొల్పిన చిచ్చు వేటికి
రాజుచున్నదిరా !

ఆప్తమిత్రుల శిశువులం గని
హర్ష మొందుచు నుండుటేనా ?
సంతతిద్దల నెత్తుకొనియెడి
సుఖము లేదొక్కో ?

నలుకెలగులు మందిరమ్మున
నయనవర్జము గాగ శోభిత
స్మృత నూత్నవిహన వస్తు
స్మృతి సంపదలన్.
ముద్దుమొగమున వ్రాలి నల్లని
ముంగురులు నటియించు చుండగ
అతనికొమరుడు నన్ను డాసెను
ఇప్పటిలిడుకొనుచున్.
మనా తాగలేనా, రమ్ము రమ్మని
నన వేస్తూవుంటే నా చిన్నిబాలుని
మనా విన్నన్న ముద్దులాడితి
నీ అయ్యగు, అన
“చాలావు లేవ
యెట్లా పడుతవనుచు బాలుడు
వృత్తులు.” శమ్మును

చేస్తూవున్నప్పుడు కాని, జూరి, దిగువనున్న
ఫలహారాలలోను, వాగిన్నెలోను వసుతూ
వుంటాను. అట్టి ప్రమాదాలు నుంచి వ్రత్య
మీంగా జనగణం చూడబోయినా, అవి జరి
గేటందుకు నీవు పూనుకుంటావా, లేదంటా
రా? అంతేకాని, ఏమి ఆస్తిపూర్వకంగా
చాలగిన్నెలో చుట్టకలు వేసి చురిగిస్తారని
యెవరన్నారు? ఒకటే మొదటేనా అనినా;
అది విశ్వసించరాని మాట. ప్రమాదాలు
అన్నింటాను వస్తవి; రావు అని తలచడం
బుద్ధితక్కువ! పోనిగాని, అయ్యగుగారూ,
మీరు యిలాటి ప్రమాదాలు జరగడం అనేది
యెన్నమా వినలేదు, చూడలేదు, అని ప్రమా
ణపూర్తిగా చెప్పగలరా?”

“ఏమో స్వామీ, మీతో వాదనకి నేను
రాలేదు. నాకిట్లాటి సంగతులేమీ తెలియవు.”
అని అయ్యగు మొగం చిట్లించుకున్నాడు.

“మీరు తెలియకపోతే నేను మనవి
చేస్తాను కదూ, ఇటువినండి పంచదారకీ, తేనెకీ
చీమలు చేరుతవి. నేటి కుండలలోను, నూనె
కుండలలోను బొద్దెంకలుపడిపోతూవుంటాయి.
ధాన్యం కొట్టలో యెలకలు, పిల్లులు, కావల
సినంత రసాభాసు చేస్తూవుంటాయి. పప్పుల
బుట్టలోను, అరిల పెట్టెలోను, మూషక
ప్రవేశం కాకుండా ఉండదు. ఇక మన పంట
దనుసులలో నహితం, అనేకమైన వికారాలు
జరుగుతూ వుంటాయి. తోటకూర, బచ్చలి
ఆకు, గోంగూర, యిత్లాది ఆకు కూరలు
పులుసు వండినప్పుడు, ఆకుతేళ్లు, చిట్టిమిడతలు
మొదలైనవి విస్త్రుత ప్రత్యక్షం. కావడం
కద్దు. బూరెలూ, బిబ్బట్లా—యిలాటి పిండి
పంటల్లో కండచీమలు, యీగలు రావడం

మితకాదు. ఇవకలు తంజిమీరక
చాలు కాదు. ఇవకలు తంజిమీరక
చేరు, ఇవకలు తంజిమీరక
కాదు. ఇవకలు తంజిమీరక
చేరు ఇవకలు తంజిమీరక
కనే, “ప్రతిమనిషి కూడా నేనాడిక
ఏమగు తలకాయమెత్తు మానంభుమి
అని ప్రాణాల్లో వ్రాసారు.

“చాలా, మీ ఉపన్యాసం ఇంక
చండి. పొపుణ్ణం ఉంటుంది. ఏ
నాకు కష్టంగావుంది. మీరు సెలవిచ్చి
నాస్తవే కావచ్చును; కాని మాకు
మాత్రం మీరు యిట్లాటి ప్రసంగం
మాట్లాడకూడదు. కాఫీహోటలు కొ
వారికి కావలసిన ఫలహారం ఆరగిం
పోవలేనే కానీ, యిట్టిమాటలెందుకొ

ఇంకా ఉరుకుంటే బాగుండదు
లేచి “అయ్యో, అయ్యగుగారూ, దీ
యింత వివాదం, చర్చ, యెందుకొం
కుండురా.” అని నెమ్మదిగా నమ
పజచి పంపివేసి, విస్మయంతో “కాఫీ
పోతూవుంది. వేగం తాగేస్తే, పోదాం
కాఫీకే బుక్కి వచ్చి, కాట్లాడడం బాగు
అని చెప్పి, తొందర చెట్టాను.

ఇవకల కొచ్చిన తరక్కి
నవ్వుతూ అన్నాడు, “ఈ
నుతి ఉన్నట్లు కనిపించిందీ
డితే తిన్నగా అర్థమయిందీ
అసందర్భంగా ప్రవర్తనలేంది
యేం మరుద్దేశం ఉన్న కూడా
కరవొచ్చాడు?” స్మరలు గు
ఏమి అనక, నాను నాక్కబ